

ƠN GỌI HỒNG PHÚC CỦA NAM TU SĨ PHI-LUẬT-TÂN

”Nếu con muốn nên trọn lành .. hãy đến và theo Thầy” đó là lời Đức Chúa GIÊSU nói với từng linh hồn được tuyển chọn. Ngài kêu mời nhưng để cho linh hồn hoàn toàn tự do lãnh trách nhiệm đáp lại hay không, như câu chuyện chàng thanh niên giàu có trong Tin Mừng theo thánh Mattheo (19,21). Thử hỏi ai dám tách rời khỏi cái nhìn triu mến của THIÊN CHÚA Toàn Năng khi Ngài kêu gọi bước theo Ngài??? Sau đây là câu chuyện ơn gọi của nam tu sĩ Phi-luật-tân thuộc dòng Anh Em Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm.

Toledo là thị trấn nằm ở vùng phụ cận trên đảo Cebù. Cebù là một trong 1.700 đảo của nước Phi-luật-tân. Người dân Toledo sống về nghề nông hoặc nghề hầm mỏ. Hầu hết dân chúng sinh sống bằng chính sức lực của đôi tay. Đa số thuộc thành phần nghèo. Nghèo vật chất nhưng rất giàu về đời sống thiêng liêng. Họ là tín hữu Công Giáo sống đạo chân thành. Các nhà thờ vào Chúa Nhật và Lễ Trọng luôn đầy kín tín hữu đến tham dự Thánh Lễ. Thông thường, tín hữu Công Giáo đơn sơ giản dị luôn có tâm tình tri ân cảm tạ THIÊN CHÚA về mọi ơn lành nhận lãnh trong đời sống hàng ngày.

Chính trong khung cảnh khiêm hạ ấy mà tôi sinh ra và lớn lên. Tôi là con trưởng trong gia đình có 4 anh em gồm 2 trai và 2 gái. Như bao gia đình khác, gia đình tôi cũng rất đạm bạc, hàng ngày dùng đủ. Tuy nhiên, mặc cho tài chánh eo hẹp, Ba Má tôi vẫn cố gắng vượt mức khi gửi anh em chúng tôi đến trường tư thục Công Giáo do các Sư Huynh La-San điều khiển.

Có thể nói ơn gọi Linh Mục mạnh nha trong tâm hồn tôi ngay từ thơ ấu. Khung cảnh đơn giản của gia đình dạy tôi hiểu: ”Cần phải hy sinh cho một lý tưởng!” Cha Mẹ chúng tôi nghèo đến độ các ngài thường nói với 4 anh em chúng tôi:

- Ba Má không có gia sản nào khác ngoài việc để lại cho các con một nền giáo dục theo tinh thần Công Giáo.

Ngôi nhà chúng tôi ở cách xa đường cái lớn nên chúng tôi phải đi bộ đến trường. Vào những ngày mưa to, nhiều khi đường cái ngập nước lên tới đầu gối. Mỗi buổi chiều sau khi tan trường, tôi đi nhanh về nhà để giúp đỡ Mẹ. Hai anh em trai đi lượm củ khô về để Mẹ nấu bếp. Hai đứa em gái thì lo các việc nội trợ. Trong khi Mẹ chúng tôi xem lại bài vở của anh em chúng tôi. Vào lúc 8 giờ tối, toàn gia đình tụ họp để lần chuỗi Mân Côi chung. Lần hạt xong chúng tôi lắng nghe lời lời khuyên nhủ của hiền mẫu thường kéo dài bằng thời gian lần một tràng hạt 50. Tôi ghi đậm hình ảnh Ba Má cầu nguyện thật sốt sắng. Nếu chúng tôi lơ-là trong việc học hành, Má tôi sửa phạt không bằng roi đòn nhưng bằng những giọt nước mắt của người.

Mối liên hệ yêu thương trong gia đình tôi thật keo sơn khắn khít. Càng lớn khôn càng chạm trán với những khó khăn của cuộc đời, chúng tôi càng gắn bó với nhau hơn nữa. Nhưng THIÊN CHÚA trong lòng nhân hậu vô biên của Ngài muốn rằng gia đình chúng tôi phải sống cảnh phân ly để một ngày kia được sum họp mãi mãi trên Thiên Đàng.

Người đầu tiên lìa xa mái ấm là tôi. Vì gia cảnh nghèo nên tôi bắt buộc xin học bổng và đi học xa nơi thành phố lớn. Cuộc sống thị thành khác biệt với lối sống thôn quê. Dần dần tôi theo bè bạn nhập chung vào cuộc sống tạm gọi là "vương giả"! Rồi tôi cũng chú ý và yêu thương một cô bạn gái. Tôi bắt đầu thay đổi trong lối cư xử và cách ăn mặc. Người nhận ra ngay sự thay đổi của tôi dĩ nhiên là Má. Mẹ tôi chỉ còn biết lập lại duy nhất câu nói:

- Con nên nhớ gia đình mình nghèo còn người ta thuộc hạng giàu có!

Má tôi cẩn thận nhắc nhở như thế, nhưng tôi "tàng-lờ" như không hay biết gì cả! Vả lại tôi tự nhủ: "Ba Má ở xa, đâu có biết mọi chuyện mình đang làm nơi thành phố". Có điều lạ là cho dù tôi có mở nhạc hết cỡ, tận tâm tận tụy vẫn văng-vẳng nghe Tiếng Chúa êm ái mời gọi. Tiếng Ngài như nhắc nhở tôi có một cái gì cao sang gấp bội những gì tạm bợ tôi đang tìm kiếm nơi thế gian này!

Thế rồi định mệnh trở trêu. Chính qua cô bạn gái tôi yêu mà tôi nghe nói đến sự hiện diện của các Tu Sĩ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm trong thành phố. Tôi kín đáo liên lạc và tìm hiểu.

Sau khi mãn bậc trung học đệ nhị cấp tôi quyết định từ bỏ tất cả và gia nhập Tu Viện. Quyết định của tôi khiến Ba Má tôi đau khổ rất nhiều. Nhưng với tâm tình tín hữu Công Giáo chân chính và được ơn thánh Chúa trợ giúp, các ngài chấp thuận và hài lòng về ơn gọi tu trì của tôi. Sau tôi, lại đến phiên em gái tôi cũng xin gia nhập dòng Phanxicô Đức Mẹ Vô Nhiễm nhánh nữ.

Giờ đây mặc dầu 2 anh em sống xa Cha Mẹ, xa gia đình, nhưng chúng tôi tin chắc một ngày kia chúng tôi sẽ sum họp mãi mãi và được THIÊN CHÚA thưởng công bội hậu trên Thiên Đàng.

... "Vinh hiển Chúa, nguyện muôn năm tồn tại, công trình Chúa làm Chúa được hân hoan. Chúa nhìn đất thấp, đất sợ run lấy bầy. Người chạm núi cao, núi tỏa khói mịt mù. Suốt cuộc đời, tôi sẽ ca mừng Chúa, sống ngày nào, xin đàn hát kính THIÊN CHÚA của tôi. Nguyện tiếng lòng tôi làm cho Người vui thỏa. Đối với tôi, niềm vui là chính Chúa" (Thánh Vịnh 104,31-34).

("Il Settimanale di Padre Pio", Anno VII, n.8, 24 Febbraio 2008, trang 24-25)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt